

ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΑΖΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΤΡΟΦΗ

Η ανάγκη εργατικής στροφής αποτελεί κοινό στόχο όλων εντός τηςοργάνωσής μας. Δεν είναι όμως η πρώτη φορά που θέτουμε έναν τέτοιο στόχο. Παρά τα θετικά βήματα που έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια(Attack, LATZA, Radical IT, σωματείο ερευνητών), δεν έχουμε κατορθώσει να πραγματοποιήσουμε ένα ποιοτικό άλμα προς αυτή την κατεύθυνση και έχουμε σοβαρή αδυναμία να συνδεθούμε με τα πιο ταξικά τμήματα της εργατικής νεολαίας.

Κατά την γνώμη μας αυτό δεν οφείλεται, κυρίως, σε ελλιπή σχεδιασμό, παρέμβαση και κουλτούρα αλλά στην αδυναμία μας ως προς την ανάλυση της σύγχρονης εργατικής νεολαίας και γενικά της εργατικής τάξης και τον τρόπο που παρεμβαίνουμε στο νεολαιίστικο κίνημα, τόσο όσο ως προς τις μορφές αλλά κυρίως ως προς το περιεχόμενο. Φυσικά αυτές οι αδυναμίες οφείλονται και στις ελλείψεις επεξεργασίες του NAP για το Νέο Εργατικό Κίνημα και τη σύγχρονη εργατική τάξη.

ΠΟΙΟΤΙΚΟΣ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΜΕΝΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Το κρίσιμο, κατά τη γνώμη μας, είναι, να περιγράψουμε εκείνο το τμήμα της σύγχρονης σύνθετης εργασίας της εργατικής νεολαίας, που αντανakλά τη νέα **βαθύτερη σχέση χειρωνακτικής-πνευματικής εργασίας** στο σύνολο της εργατικής τάξης. Αυτό το τμήμα, λόγω της επαφής του με τις πιο πρωτοπόρες παραγωγικές δυνάμεις του σημερινού καπιταλισμού και της μεγαλύτερης ισχύος του μέσα στην ίδια την παραγωγή, αποφέρει μεγαλύτερα μερίδια υπεραξίας στον συλλογικό καπιταλιστή, άρα και μεγαλύτερη ζημιά αν «κατεβάσει τους διακόπτες». Το τμήμα αυτό μπορεί να αποτελέσει **κρίκο ενότητας** της εργατικής νεολαίαςστην πάλη ενάντια στην σύγχρονη υπερεκμετάλλευση της εργατικής δύναμης όπως ακριβώς και το βιομηχανικό προλεταριάτο στην εποχή του Λένιν.

Το τμήμα αυτό, αν και διαχέεται σε όλη την παραγωγή, συγκεντρώνεται μαζικά κυρίως σε ορισμένους κλάδουςκαι επιχειρήσεις, στις σύγχρονες βιομηχανοποιημένες υπηρεσίες του δυτικού καπιταλισμού (νέες τεχνολογίες, τηλεπικοινωνίες, ενέργεια, τράπεζες, μεταφορές, αγροτοδιατροφική βιομηχανία, σύγχρονοι κλάδοι υγείας, εφοπλισμός, βιομηχανία, επισιτισμός-τουρισμός).Τέτοιες επιχειρήσειςείναι για παράδειγμα ηTeleperformanceπου απασχολεί **χιλιάδες εργαζόμενους**.Είναι χαρακτηριστικό ότι σε περίπου **160 επιχειρήσεις** συγκεντρώνεται το **12% της μισθωτής απασχόλησηςστην Ελλάδα** (από ICAP), ενώ **61 Πολυεθνικοί Πολυκλαδικοί Όμιλοι** απασχολούν περίπου το **25% της μισθωτής εργασίας** (Γ. Τόλιος)

Με βάση αυτά, θεωρούμε ότι πρέπει να προσανατολίσουμε κυρίαρχα την παρέμβασή μας:**α) στη συγκεντρωμένη εργατική νεολαία συγκεκριμένων κλάδων και επιχειρήσεων στον ελληνικό καπιταλισμό και β) σε συγκεκριμένους χώρους σπουδών, όπου μαζικά συγκεντρώνεται, εργάζεται και σπουδάζει η εργατική νεολαία(IEK, TEI, τεχνικοεπαγγελματική εκπαίδευση, νυχτερινά).**

Οι θέσεις του Κεντρικού Συμβουλίου, παρά τη σημαντική προσπάθειά τους,δείχνουν αδυναμία στο να αντιληφθούν τον ποιοτικό ρόλο αυτού του τμήματος της εργατικής τάξης και άρα να κατευθύνουν την δουλειά μας εκεί.

Για να καταφέρουμε να υλοποιήσουμε αυτή την κατεύθυνση απαιτείται **να αλλάξει ριζικά η αντίληψη** για μιααυθαίρετη διεύρυνση των ορίων, με την αναγωγή σε «εργατική τάξη», του μεγαλύτερου μέρους της μισθωτής διανόησης και των νέων μισθωτών μεσαίων στρωμάτων. **Οι λογικές αυτές υπερτονίζουν και απολυτοποιούν το ρόλο της μισθωτής διανόησης και τα σύγχρονα μισθωτά χαρακτηριστικά της.** Έκφραση τέτοιων αντιλήψεων αποτυπώθηκαν και στις συζητήσεις σε Συνδιασκέψεις Σπουδάζουσας Αθήνας, γύρω από τον «φοιτητή-εργάτη»καθώς και σε κείμενα διαλόγου για το Συνέδριο που θεωρούν τους προπτυχιακούς και μεταπτυχιακούς φοιτητές τους πιο σκληρά εκμεταλλεζόμενους εντός της νέας εργατικής βάρδιας. Το πόσο λαθεμένες είναι αυτές οι απόψεις, δεν αποτελεί προσωπική άποψη καθώς αποτυπώνεται από τα στοιχεία πολλών ερευνών (π.χ. Κατσορίδας, Σακελλαρόπουλος κ.α.) που εκτιμούν ότι ένα ποσοστό 7 – 15% του «κόσμου» της μισθωτής εργασίας είναι μεσαία και ανώτερα διευθυντικά στελέχη και δεν συγκαταλέγονται στην εργατική τάξη. Επιπρόσθετα, έρευνα των αρχών της δεκαετίας του

2010 (από την Καθημερινή) έδειξε ότι **πάνω από το 90% έως και το 98% των managerτων επιχειρήσεων έχει πτυχίο πανεπιστημιακής και μετα-πανεπιστημιακής εκπαίδευσης.**

Αντίστοιχα,πρέπει να αποφευχθούν **λογικές που εξετάζουν τα τμήματα της εργατικής τάξης μόνο από τις σχέσεις εργασίας.** Παρότι είναι τεράστιο το φάσμα μεταξύ σπουδών-ανεργίας-μισοεργασίας, αυτό δεν αναιρεί ότι η εργατική νεολαία συνεχίζει, πλειοψηφικά, να είναι συγκεντρωμένο κομμάτι συγκεκριμένου κλάδου ή επιχείρησης. Δεν είναι γενικά διαχεόμενη, ούτε γενικά ελαστικά εργαζόμενη, αλλά είναι σε μεγάλο βαθμό συγκεκριμένα εργαζόμενα σε κλάδους και ομίλους. Αυτό δεν συνεπάγεται διακοπή της δουλειάς μας σε αυτά τα τμήματα αλλά συνέχιση με νέο τρόπο, που θα λαμβάνει υπόψιν αυτές τις συνθήκες, οργανώνοντας αυτό το τμήμα σε δομές εντός και εκτός παραγωγής.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΙ ΕΝΩΤΙΚΟ ΜΑΧΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Η συνολική κοινωνικοπολιτική κατάσταση, η κατάσταση του εργατικού κινήματος, η τεράστια ανεργία, η ελαστική εργασία καθώς και ο αρνητικός συσχετισμός κεφαλαίου-εργασίας, επηρεάζουν με ιδιαίτερο τρόπο τη νεολαία. Μ'αυτόν τον τρόπο ενισχύονται οι τάσεις υποταγής της νεολαίας, οδηγώντας την στην παραγωγή με «χαμηλά το κεφάλι». Η συντριπτική πλειοψηφία της νέας γενιάς δεν γνωρίζει ούτε τα ελάχιστα δικαιώματα που της έχουν απομείνει ενώ οι αρνητικοί συσχετισμοί συμβάλλουν στη διαμόρφωση ενός κλίματος «αήττητου»εργοδοτών και κυβέρνησης αλλά και σε μια αίσθηση ματαιότητας απέναντι σε κάθε διεκδίκηση, ακόμα και αν αυτή είναι δίκαιη. Παράλληλα όμως, η ίδια κατάσταση γεννά μαζική δυσαρέσκεια, συσσωρεύει εκρηκτική οργή και αναζητά δρόμους αγωνιστικής έκφρασης και συλλογικής πάλης. Αυτή την πραγματικότητα πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψιν, όχι για να υποταχθούμε σε αυτήν αλλά προκειμένου να την μελετήσουμε βαθιά και να πάρουμε τις σωστές πολιτικές αποφάσεις για να την ανατρέψουμε.

Με την αποφασιστική συμβολή των μελών της νΚΑ αλλά και βάσει των ζητημάτων που απασχολούν τη νεολαία σε κάθε κλάδο,επιδιώκουμε να πυκνώσει η πολύμορφη, διαπαιδαγωγητική δραστηριότητα των σωματείων, των επιτροπών νέων των συνδικάτων, η ανάπτυξη της συναδελφικότητας, της αλληλεγγύης μέσα κι έξω από τον χώρο δουλειάς. Είναι εξαιρετικά κρίσιμο και αναγκαίο να συμβάλλουμε σε μια μεγαλύτερη προσπάθεια επεξεργασίας και διαμόρφωσης αιτημάτων και διεκδικήσεων στο σήμερα.

Όλη αυτή η κατάσταση μας επιβάλλει συγκεκριμένα και ανώτερα καθήκοντα σε σχέση με παλιότερα. **Η όσο το δυνατόν πλατύτερη και μαζικότερη συσπείρωση δυνάμεων στους χώρους εργασίαςπάνω σε νεολαϊστικούς ανατρεπτικούς στόχους πάλης με αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο, αποτελεί κομβικό σημείο ώστε να δυναμώνει η φωνή και η ενότητα των εργαζομένων απέναντι στο κεφάλαιο.** Απαιτείται να ξεκινήσουμε πάλι «από το Α» των δικαιωμάτων, επιμένοντας ταυτόχρονα στις τρομακτικές δυνατότητες της εποχής μας. Απαιτείται ένα μακρόπνοο σχέδιο, με συστηματική δουλειά, περιφρουρημένη από την εργοδοσία (που παρακολουθεί μέχρι και τα socialmedia), με στόχο συγκεκριμένους χώρους και επιχειρήσεις, ώστε να κατοχυρωθεί και πάλι με μαζικούς όρους το ουσιαστικό δικαίωμα στον ταξικό αγώνα και τον συνδικαλισμό.

Είναι αναγκαίο να επιστρέψουμεκαι να επαναϊεραρχήσουμε τα αιτήματα γύρω από τα καθημερινά και άμεσα προβλήματα της εργατικής νεολαίας, ανοίγοντας ξανά τη συζήτηση για τα ταξικά συμφέροντα στους χώρους δουλειάς.Ο αγώνας για την ασφάλιση, τα μέτρα ασφαλείας(τη στιγμή που τα εργατικά ατυχήματα ολοένα και αυξάνονται),το μεροκάματο και τις συλλογικές συμβάσεις καθώς και ενάντια στην υπερκετάλλευση της εργατικής δύναμης και του ρατσισμού απέναντι στη νεολαία με το σύμφωνο πρώτης απασχόλησης είναι ζητήματα που πρέπει επιτακτικά να τεθούν ψηλά στην πάλη μας, παράλληλα με τον αγώνα ενάντια στις αντιλήψεις που προωθεί το κεφάλαιο, ιδιαίτερα στους νέους εργαζόμενους, «ας βρω δουλειά και ας πληρώνομαι όσο όσο ή ακόμα και απλήρωτος ή ανασφάλιστος» κ.α. **Αυτή η κατεύθυνση δεσυνεπάγεται φυγή από τα μεγάλα πολιτικά αιτήματα αλλά απαιτείται ώστενα ψηλαφίσουμε τους δρόμους και τρόπους προσέγγισης αυτών των αιτημάτων από την ίδια την πάλη των νέων εργαζομένων ως εκείνα τα αναγκαία για την αντιμετώπιση των προβλημάτων τους.**

Ιδιαίτερα σήμερα,που εξαιτίας του ανταγωνισμού και της πτώσης της κερδοφορίας του, το κεφάλαιο παθαίνει «αλλεργία» σε κάθε συνολική, πανκοινωνική παραχώρηση, ακόμη και σε στοιχειώδεις

ουσιαστικές αυξήσεις μισθών στα πλαίσια του ενός εργοδότη ή κλάδου, ο αγώνας για τα οικονομικά και κοινωνικά δικαιώματα της εργατικής νεολαίας απαιτεί μαζικούς αγώνες και εν τέλει συνιστά πολιτικό εκβιασμό από το κίνημα.

Ο οικονομικός αγώνας της εργατικής τάξης για τις άμεσες, ζωτικές διεκδικήσεις της παραμένει το πρωταρχικό επίπεδο συσπείρωσης και πολιτικής της «εκπαίδευσης». Στόχος μας πρέπει να είναι η οργάνωση αυτού του οικονομικού αγώνα, έτσι ώστε να μετατραπεί σε πανεθνική, συντονισμένη, εργατική και νεολαϊστική πάλη απέναντι στον αστικό συνασπισμό εξουσίας. **«Από τα σποραδικά οικονομικά κινήματα», έγραφε ο Ένγκελς, αναπτύσσεται «ένα πολιτικό κίνημα, δηλαδή, ένα κίνημα της τάξης για να επιβάλει τα συμφέροντά της με γενική μορφή, με μορφή που έχει γενική, κοινωνικά αναγκαστική ισχύ».**

Βάση αυτού απαιτείται μια ριζική στροφή στην αντίληψη που έχουμε μέχρι τώρα για τις **άμεσες διεκδικήσεις**. Πολλές φορές θεωρούμε ότι ο αγώνας για άμεσες διεκδικήσεις είναι αγώνας για τους επιμέρους χώρους και κλάδους και όχι συνολικά για την πάλη της νεολαίας. Κάτι που τελικά μπορεί να οδηγήσει σε ένα κινηματικό «αντάρτικο» από χώρο σε χώρο και σε έναν μαχητικό οικονομισμό θεωρώντας ότι πολιτικός αγώνας είναι μόνο ο αγώνας που θέτει απευθείας πολιτικά αιτήματα.

Η εν γένει σωστή άποψη ότι δε μπορούν να υπάρξουν κατακτήσεις που θα βελτιώνουν ριζικά τη θέση της εργατικής τάξης αν αυτή δεν συγκρουστεί με χρέος, ΕΕ, μνημόνια, μας οδηγεί πολλές φορές στην εσφαλμένη αντίληψη ότι δε μπορούν να υπάρξουν κατακτήσεις στο τώρα ή ακόμη ότι ο κάθε αγώνας που ξεσπάει πρέπει από την αρχή να χτυπάει απευθείας σ' αυτά τα αναβαθμισμένα αιτήματα. **Η πρωτοπορία γνωρίζει ότι για να υπάρξουν συνολικές και βαθιές νίκες χρειάζεται σύγκρουση με τον πυρήνα των αναδιανομών αλλά αυτό δεν μπορεί να το παρουσιάζει σαν προαπαιτούμενο για τον μαζικό αγώνα των νέων εργαζομένων.**

Με βάση τις εκρηκτικές δυνατότητες της εποχής μας και την πλούσια εμπειρία των αγώνων όλου του προηγούμενου διαστήματος, χρειάζεται αντιπαράθεση με την αντίληψη που καλλιεργείται από την αστική τάξη και επηρεάζει ρεύματα στο νεολαϊστικό κίνημα, στην αριστερά, ακόμα και στην οργάνωση μας, η εργατική τάξη δεν μπορεί να κατακτήσουμε σκληρούς αγώνες ριζική αύξηση στο μεροκάματο **εφόσον** είμαστε στον καπιταλισμό, **εφόσον** είμαστε στην ΕΕ, **εφόσον** υπάρχει το χρέος κ.α. Αντανάκλαση τέτοιων λογικών είναι και η άποψη του ΚΚΕ ότι κατακτήσεις μπορούν να επιβληθούν μόνο έξω από τον καπιταλισμό, με τη λαϊκή εξουσία κ.ο.κ. Αυτό ηχεί ως επαναστατικό, αλλά δεν είναι. **Με αυτή τη λογική, οι αγώνες δεν πραγματοποιούνται για να βελτιώσει τη ζωή της η νεολαία και μέσα από αυτούς να προσεγγίσει την ανάγκη της επανάστασης, αλλά κατά κύριο λόγο διεξάγονται από μειοψηφικά μέρη αλλά συνειδητοποιημένα και τίμια δε τμήματα της επαναστατικής πρωτοπορίας.**

Οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής και δη της κομμουνιστικής αριστεράς όχι μόνο δεν πρέπει να υποτιμούν τον αναντικατάστατο ρόλο των άμεσων εργατικών νεανικών διεκδικήσεων, αλλά αντίθετα πρέπει να ενισχύουν διαρκώς και επίμονα, μέσα στους αγώνες, την ανάγκη να υπάρξουν συγκεκριμένες νίκες- ρωγμές, προς όφελος των συμφερόντων, του ηθικού φρονήματος, της ενότητας και της πολιτικής «εκπαίδευσης» των νέων εργαζομένων.

Ο στόχος της ενότητας της εργατικής νεολαίας και της τάξης στο επίπεδο του συλλογικού, διεκδικητικού αγώνα και των πρωτοβάθμιων ή ακόμα και δευτεροβάθμιων συνδικάτων υπηρετείται μέσα από την αυτοτέλεια του ταξικού εργατικού ρεύματος και της πτέρυγας και την άμεση αγωνιστική ενότητα με ημι-ρεφορμιστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις και πλατιά στρώματα κόσμου.

Αυτή η λογική θεωρούμε πως πρέπει να διαπνέει και να διαπερνάει σε όλα τα επίπεδα την εργατική μας δουλειά στη νεολαία του σήμερα και αυτήν επιδιώκουμε να υπηρετήσουμε σε μορφή, στόχους και περιεχόμενο, με την πρόταση για ένα **«Ενωτικό Μαχητικό Κίνημα» της νεολαίας**. Μια γραμμή, δηλαδή, που θα αντιλαμβάνεται το σημερινό συσχετισμό δύναμης, όχι για να υποταχθεί σε αυτόν αλλά για να τον ανατρέψει, λαμβάνοντας υπόψη τις δυνατότητες της εποχής και επιδιώκοντας να ενώσει την κατακερματισμένη νεολαία στη βάση των αναγκών της. Με κατεύθυνση την πρωτόλεια δουλειά βάσης γύρω από τα άμεσα ζητήματα και στόχο να συγκροτηθούν μαζικές δομές κινήματος (σωματεία, επιτροπές αγώνα κλπ) στους χώρους που εργάζεται η νεολαία. Η γραμμή αυτή αφορά την οργάνωση της πάλης των νέων ανθρώπων και στοχεύει στην ανάπτυξη ενός μαζικού και ενιαίου κινήματος της νεολαίας που θα βρεθεί στο πλευρό αλλά και εντός του ευρύτερου εργατικού και λαϊκού κινήματος για την ανατροπή της

πολιτικής της κυβέρνησης, της Ε.Ε. και του ΔΝΤ. Με άξονα την πάλη της εργατικής νεολαίας για τα οικονομικά-κοινωνικά-πολιτιστικά της δικαιώματα και ελευθερίες.

Απαιτείται σχέδιο μακράς πνοής, με επιμονή και υπομονή, χωρίς βιασύνη για άμεσα αποτελέσματα, προκειμένου να υπερβούμε ποιοτικά τη διάχυτη δουλειά στην εργατική νεολαία και την ανάδειξη αγώνων αποκλειστικά γύρω από ζητήματα εργατικής αυθαιρεσίας σε μικρές επιχειρήσεις(χωρίς προφανώς ούτε να υποτιμώνται ούτε και να σταματήσουν). Είναι αναγκαία η χάραξη ενός συγκεκριμένου σχεδίου παρέμβασης στις επιχειρήσεις που συγκεντρώνουν μαζικά νέους εργαζόμενους φοιτητές, πρακτικάριους από τις σχολές μαθητείας και τα ΤΕΙ. Τέτοια είναι συγκεκριμένα εργοστάσια, σούπερ μάρκετ, μεγάλα εμπορικά κέντρα, ξενοδοχεία και μεγάλες αλυσίδες, οι ΟΤΑ. Χρειάζεται επεξεργασμένο και συγκροτημένο σχέδιο και καταμερισμός δουλειάς των οργάνων, των ΟΒ(εργατοπαραγωγικών και συνοικιακών), σε συνεργασία με το ΝΑΡ, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ αλλά και με αυτοτελή δουλειά της ΝΚΑ. Αυτή η δουλειά θα ενισχύεται και με πληροφόρηση για το ποια είναι τα ειδικά προβλήματα στην κάθε επιχείρηση ώστε να τα αξιοποιήσουμε σαν πυρήνα συσπείρωσης,οργάνωσης και δράσης.

Ταυτόχρονα, στρατηγικής σημασίας είναι το ξεκίνημα της δουλειάς μας στην τεχνικοεπαγγελματική εκπαίδευση. Έρευνες και στοιχεία των τελευταίων ετών δείχνουν τη διαμόρφωση μια ισχυρής τάσης για μαζικοποίηση των σχολών της τεχνικής-επαγγελματικής εκπαίδευσης μέσα στα επόμενα χρόνια. **Το αμέσως ερχόμενο διάστημα πρέπει να συγκροτηθεί ομάδα παρέμβασης, με απευθείας ευθύνη του ΚΣ στην τεχνοεπαγγελματική εκπαίδευση και όχι απλά ανάθεση αυτής της δουλειάς στις συνοικίες.** Άμεσος στόχος πρέπει να αποτελεί και η συγκρότηση Οργάνωσης Βάσης από μέλη της οργάνωσης που σπουδάζουν σε τέτοιες σχολές.

Αφετηριακή πλευρά της παρέμβασής μας θα πρέπει να είναι η πάλη των σπουδαστών γύρω από τα ζητήματα των **διδάκτρων, των δωρεάν συγγραμμάτων, της σπουδαστικής μέριμνας, των μισθολογικών-εργασιακών δικαιωμάτων της πρακτικής τους, της ποιοτικής μόρφωσής τους.** Μέσα από τέτοια αιτήματα μπορούμε να αποκτήσουμε δεσμούς με τις πλατιές μάζες των σπουδαστών και να τους συμβάλλουμε ώστε αυτοί οι ίδιοι να τα διεκδικήσουν.

Οφείλουμε να μελετήσουμε βαθύτερα την κατάσταση που επικρατεί στους χώρους αυτούς δεδομένου ότι έχουμε σχεδόν έως ανύπαρκτα δεσμά και παρουσία.Γι'αυτό και πρέπει να επιδιώξουμε τη διαμόρφωση πρωτόλειων μορφών μαζικής συγκρότησης και οργάνωσης, εκεί όπου δεν υπάρχουν, και τη συμμετοχή μας στις ήδη υπάρχουσες, δηλαδή επιτροπές σε κάθε τάξη και τμήμα με σκοπό το συντονισμό τους σε επίπεδο σχολής. Στόχος θα είναι σε ένα επόμενο επίπεδο η συγκρότηση ενιαίου συλλόγου ανά πόλη και πανελλαδικά.

Ωστόσο, για να μετρήσουμε υπαρκτά βήματα στην επίτευξη όλων των παραπάνω στόχων για την ανασυγκρότηση του κινήματος της εργατικής νεολαίας απαιτείται η μέγιστη συσπείρωση δυνάμεων. Γι' αυτό και επιδιώκουμε πολιτικές πρωτοβουλίες κοινής δράσης μέσα στην φλόγα των αγώνων. Προσπάθεια συσπείρωσης όλων των ταξικών και μαχόμενων αγωνιστικών δυνάμεων πάνω σε ταξικά αγωνιστικά προγράμματα για τη δημιουργία αγωνιστικών σχημάτων σε κλάδους και χώρους. Με συμφωνίες ανάμεσα στη ΝΚΑ, την ΚΝΕ, τη νεολαία της ΛΑΕ, άλλες δυνάμεις που συμμετέχουν στο κίνημακαι το ανένταχτο αγωνιστικό δυναμικό ώστε τα αιτήματα που αφορούν τη νέα γενιά όπως η πάλη για την κατάργηση του συμφώνου 1ης απασχόλησης, το επίδομα ανεργίας κ.α. να μετατραπούν σε **κεντρικά πολιτικά ζητήματα με συνολικότερη στόχευση.**

ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΦΑΛΕΙΑΣ

Τη στιγμή που όλο το φάσμα των αστικών δυνάμεων, από το ΣΥ.ΡΙΖ.Α και τη Ν.Δ. μέχρι τη Χ.Α.,κάνουν πολιτική γύρω από το ζήτημα της ανεργίας, το μεγαλύτερο φόβο των εργαζομένων και το κυριότερο άγχος της νεολαίας, η επαναστατική αριστερά παρουσιάζει **αδυναμία** σ' αυτό το επίπεδο.

Αυτό οφείλεται κυρίως στην **υποτίμηση του καινούριου σχετικά φαινομένου στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό, δηλαδή της δομικής και μακρόχρονης ανεργίας, ειδικά στη νεολαία** καθώς και στη **μονομέρεια που επιδικνύεται γύρω από τις επισφαλείς ελαστικές εργασιακές σχέσεις.** Οι Θέσεις του Κ.Σ. δείχνουν να αντιστρέφουν την ιεράρχηση, θέτοντας την αντιμετώπιση της «ανακύκλωσης» της ανεργίας ως προτεραιότητα της παρέμβασής μας ενώ **το κύριο ζήτημα είναι να αντιμετωπιστεί αυτή καθαυτή η**

ανεργία με πυρήνα τη δομικότητα και μακροχρονιότητά της (κάτι που αναδεικνύεται και από τα στοιχεία που παραθέτουν οι ίδιες οι Θέσεις του ΚΣ αλλά δεν αξιολογούνται προς αυτή την κατεύθυνση). Κατά την άποψη των Θέσεων του Κ.Σ., το κεφάλαιο έχει ως στόχο να αντιμετωπίσει το πρόβλημα της ανεργίας μέσω των προγραμμάτων κοινωνικού χαρακτήρα, των προγραμμάτων voucher, κλπ. Κατά την γνώμη μας, η αντίληψη αυτή **υποτιμά την αιτία της κρίσης αλλά και το βάθος της**. Η ανεργία είναι αποτέλεσμα της βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης και οφείλεται στην καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων, στην προσπάθεια του κεφαλαίου να υπερβεί την κρίση προς όφελός του. Η αδυναμία συγκρότησης ενός στρατηγικού σχεδίου υπέρβασης της κρίσης από πλευράς του καπιταλισμού αποτελεί και την αιτία της άρνησης και κυρίως της ανικανότητας από πλευράς του για αντιμετώπιση της ανεργίας. **Η δομικότητα και το μακροχρόνιο της ανεργίας, οφείλεται στην εκτίναξη της παραγωγικότητας της εργασίας την οποία δεν μπορεί «να χωρέσει» το κεφάλαιο και ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός. Η ανεργία θα αποτελεί μόνιμο ζήτημα για πολλά χρόνια, δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με τα γνωστά αντικυκλικά εργαλεία του κεφαλαίου και γι' αυτό θα συγκλονίζει ολόκληρο τον κόσμο και ειδικά τη νεολαία. Αυτός είναι και λόγος που ένα σχετικά αυτοτελές κίνημα ανέργων και ειδικά, νέων ανέργων, είναι πιο αναγκαίο από κάθε άλλη φορά.**

Από αυτή την σκοπιά, η ανακύκλωση της ανεργίας αποτελεί **διπλό μέσο για το κεφάλαιο**. Από την μια αποτελεί ζήτημα γύρω από το οποίο επιδιώκει κοινωνικές συμμαχίες μέσα στον ωκεανό απελπισίας, συνεχίζοντας ωστόσο τον πολυκατακερματισμό. Από την άλλη, αποτελεί τον πολιορκητικό κριό για να διαμορφωθεί το νέο εργασιακό μοντέλο, να αυξηθεί τρομακτικά η εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης, σπρώχνοντας προς τα κάτω συνολικά τα εργατικά δικαιώματα και εν τέλει να δοθεί βορά δωρεάν εργατικό δυναμικό στο κεφάλαιο.

Η συντριπτική μάζα του 1,5 εκατομμυρίου ανέργων που στη νεολαία αγγίζει το 50-60%, πρέπει να ιεραρχηθεί ψηλά στην συνολικότερη σκέψη και παρέμβασή μας το επόμενο διάστημα και να μην συνεχίζει να χάνεται κάπου «στη μετάφραση» των σχέσεων εργασίας. Αντίστοιχα, πρέπει να υπερβούμε τις λογικές ταύτισης του κομματιού των ανέργων που "ανακυκλώνονται" με το σύνολο των ανέργων, καθώς και μια αόριστη φυγή στο κίνημα λέγοντας ότι "δοκιμάστηκε η γραμμή συσπείρωσης στην ανεργία", αναφερόμενοι σε προσπάθειες που πραγματοποιήθηκαν το 2011 που δεν εντάχθηκαν σε ένα συνολικότερο και μακρόπνοο σχέδιο αλλά κράτησαν λιγότερο από ένα χρόνο. Επιπλέον, αναφερόμαστε σε προηγούμενη περίοδο όπου το ζήτημα της ανεργίας τιθόταν με διαφορετικό τρόπο στην συνείδηση της πλειοψηφίας των ανέργων που θεωρούσε την κατάσταση αυτή παροδική, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για μας και τους ίδιους. Το επιχείρημα ότι οι άνεργοι/ες δε μπορούν να στρατευτούν σε μια ταυτότητα που θέλουν να απεκδυθούν αφενός φαίνεται να μην ισχύει καθώς οι ίδιοι/ες πρωταρχικά αυτοαποκαλούνται άνεργοι/ες αφετέρου θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για μια σειρά τμημάτων της νεολαίας που δουλεύουν ενώ σπουδάζουν (πχ επισιτισμός, callcenter) και μάλιστα, συνήθως παροδικά, σε αντικείμενο διαφορετικό από αυτό που σπούδασαν, μέχρι να απασχοληθούν στο αντικείμενο σπουδών τους.

Η εξαθλίωση και ο εφιάλτης της ανεργίας, λοιπόν, είναι που σπρώχνει τη νεολαία στην επισφαλή και μαύρη εργασία, στους χαμηλούς μισθούς χωρίς κανένα δικαίωμα και την μετατρέπει σε κατηγορία "ευάλωτη" στην εργοδοσία και τον αστικό "φιλανθρωπισμό". Εκεί, εν τέλει βρίσκεται το υλικό υπόβαθρο ανάπτυξης των τάσεων υποταγής. Το παραπάνω καταδεικνύει την ανάγκη του τρομακτικής σημασίας αγώνα για την άμεση υλική βελτίωση της ζωής των ανέργων (επίδομα ανεργίας, δωρεάν μετακίνηση, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, ασφάλιση κλπ) ώστε να ζουν με αξιοπρέπεια. Τα αιτήματα αυτά συνιστούν κρίσιμα ζητήματα επιβίωσης των ανέργων και μέσα από επίμονη και επιμονή προσπάθεια επιδιώκουμε τόσο οι δυνάμεις της νΚΑ όσο και συνολικά της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, να συμβάλλουν στη συσπείρωση του πλατιού δυναμικού των ανέργων, ώστε να γίνει πραγματικότητα η σοβαρή και επίμονη διεκδίκηση αυτών των **αναγκαιών αιτημάτων**. Όστε να επιτευχθούν νίκες, που θα οξύνουν τις αντιθέσεις, θα προκαλούν πολιτικούς τρηγμούς και εν τέλει θα χτυπούν ολομέτωπα απέναντι σε κυβέρνηση και κεφάλαιο.

Η κατάσταση αυτή μας θέτει επιτακτικά συγκεκριμένα καθήκοντα:

1) Αρχικά, μια νέα πολιτική κατεύθυνση για το ζήτημα της ανεργίας. Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, απαιτείται η προσπάθεια για ένα πλατύ κίνημα ενάντια στην ανεργία και πάλι για σταθερή δουλειά, με πυρήνα τους ίδιους τους άνεργους. Αυτό σημαίνει ανάπτυξη ενός προγράμματος επιθετικών αιτημάτων ενάντια στα κέρδη του κεφαλαίου με πρώτο και κύριο αίτημα την **μείωση του χρόνου εργασίας για όλους**

και τη μείωση των ορίων σύνταξης με «**πανεθνική πανκοινωνική ισχύ**» για να δημιουργηθούν νέες σταθερές θέσεις εργασίας. Χρειάζεται βαθιά μελέτη και επεξεργασία ενός τέτοιου προγράμματος για να εξοπλιστούμε με επιχειρήματα. Το επόμενο διάστημα οφείλουμε να πρωτοστατήσουμε στη συγκρότηση ενός πολύμορφου κινήματος ενάντια στην ανεργία και για αυτόν το σκοπό χρειάζεται να προσανατολίσουμε τις δυνάμεις μας στην οργάνωση των ίδιων των ανέργων. Αναγκαίο θήμα για την δημιουργία επιτροπών ανέργων η κοινή δράση και ο συντονισμός, όλων των συλλογικοτήτων ενάντια στην ανεργία, σωματείων, εργατικών λεσχών κ.α. Η διατήρηση της κατάκτησης δωρεάν μετακίνησης των ανέργων αλλά και το αίτημα για επίδομα ανεργίας τώρα για όλους, χωρίς προϋποθέσεις, μπορούν και πρέπει να αποτελέσουν δύο βασικά αιτήματα- αιχμές για να ξεδιπλώσουμε την πάλη μας στο μέτωπο της ανεργίας.

2) Αγώνα ενάντια στην **ανεργία**, που αφορά και μπορεί να ξεδιπλωθεί συνολικά από το εργατικό κίνημα. Αυτό σημαίνει ότι οι άνεργοι/ες σαν τμήμα της εργατικής τάξης, πρέπει να οργανωθούν σαν **οργανικό κομμάτι του ίδιου του εργατικού κινήματος**. Λόγω του υψηλού ποσοστού τους και του χαρακτήρα της ανεργίας, δε μπορούμε να μιλάμε στη νέα κατάσταση για ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος χωρίς να υπερλαμβάνουμε την οργάνωση και το ρόλο των ανέργων σε αυτήν. Θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν συνεπώς όλες οι μορφές οργάνωσης και πάλης των ίδιων των ανέργων και κατά κλάδο και στον τόπο κατοικίας. Η αντίληψη που αρνείται την οργάνωση των ανέργων στις γειτονιές σε δικές τους δομές και το θέτει σε αντιπαράθεση με τις επιτροπές ανέργων των σωματείων, αδυνατεί να αντιληφθεί την πολυπλοκότητα του ζητήματος.

Σαφώς αποτελεί μια μακρόχρονη, επίπονη και συνεχώς ανανεούμενη διαδικασία καθώς ο κόσμος που θα οργανώνεται στις επιτροπές θα αλλάζει συνεχώς. Χρειάζεται να βρίσκουμε τον τρόπο να ενοποιούμε αυτό το δυναμικό καθώς θα έχει διαφορετικές αναπαραστάσεις και κεκτημένα, π.χ. άλλες έχει ένας νεολαίος που δεν έχει μπει ποτέ στην παραγωγή και άλλες ένας απολυμένος, στη βάση ενός πολύμορφου, σταθερού σχεδίου γύρω από την ενημέρωση-οργάνωση-διεκδίκηση-συλλογικοποίηση της ζωής τους. Με βάση τα παραπάνω απαιτείται και η συμμετοχή και συμβολή των δυνάμεών μας και στους **Ενεργούς Άνεργους** αλλά και στο **Δίκτυο ανέργων και επισφαλώς εργαζομένων Θεσσ/νίκης**, σαν μια συλλογικότητα μάχης απέναντι στην ανεργία. Μια τέτοια κατεύθυνση όχι μόνο δεν υποβαθμίζει και αμφισβητεί την Attack και το ρόλο της αλλά αναδιοργανώνει και ενισχύει τις δυνάμεις μας με βάση μια νέα κατεύθυνση και στην επισφάλεια καθώς οι νέες εργασιακές επισφαλείς και ελαστικές σχέσεις δεν πρέπει να υποτιμώνται (όπως αντίστοιχα κάνουν οι δυνάμεις του ΣΕΚ, βλ. Πρόταση Εισήγησης στο προηγούμενο ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ). Αντίθετα, οι ελαστικές και επισφαλείς σχέσεις καλπάζουν: χαρακτηριστικά, στις αναπτυγμένες χώρες της ΕΕ κινούνται πάνω από το 30%, στην Ολλανδία προσεγγίζουν το 50%, ενώ στη χώρα μας, εκτινάχθηκαν από το 8-9% κοντά στο 20%, στα χρόνια της κρίσης (στοιχεία Eurostat). Ωστόσο, αυτή η κατεύθυνση, δεν πρέπει να συγκρούεται με τη σχετικά αυτοτελή δουλειά στους άνεργους και, κυρίως, με τη δουλειά στους χώρους συγκεντρωμένης εργατικής νεολαίας. Χρειάζεται επίμονη και αυτοτελής δουλειά στον χώρο της επισφάλειας, με προσπάθεια οργάνωσης του κόσμου αυτού, πρώτα και κύρια σε δικές του επιτροπές αλλά και σε συνεργασία με τα ήδη υπάρχοντα σωματεία και συνδικάτα. Βασική μας κατεύθυνση πρέπει να είναι τα ίσα μισθολογικά και εργασιακά δικαιώματα, οι προσλήψεις μόνιμου προσωπικού και η πάλη για σταθερή εργασία.

3) Το τρίπτυχο «ανεργία-επισφάλεια-σταθερή δουλειά» πρέπει να το βλέπουμε σαν ένα συνολικό ζήτημα του εργατικού κινήματος. Απαιτείται **σχετική** αυτοτέλεια στη δουλειά κάθε πλευράς του τριπτύχου (λόγω των ιδιομορφιών της) άρα και τη συγκρότηση της αντίστοιχης αγωνιστικής πρωτοπορίας σε αυτήν. Με επιδίωξη τον όλο και μεγαλύτερο συντονισμό, την ενιαία πάλη και δράση των μαζικών φορέων, με την ανάδειξη των κοινών αιτημάτων. Για αυτό και οφείλουμε να επεξεργαστούμε και να πειραματιστούμε πάνω σε νέες μορφές οργάνωσης και δράσης αυτού του δυναμικού, όπως είναι για παράδειγμα οι επιτροπές για τη μόνιμη και σταθερή εργασία, όπου κάθε τμήμα αυτής της τριπλέτας θα μπορεί να βρει έκφραση και ρόλο τόσο ως προς τα επιμέρους αιτήματά του όσο και συνολικά προς το κομβικό ζήτημα της μόνιμης και σταθερής δουλειάς.

Η αναγκαιότητα της εργατικής στροφής στη δουλειά της νΚΑ από ευχολόγιο μπορεί να γίνει πραγματικό βήμα μέσα από την αυτοκριτική προσέγγιση των αδυναμιών μας, την ανώτερη υπέρβαση των μέχρι σήμερα θετικών προσπαθειών μας και τη συγκρότηση ενός μακρόπνοου σχεδίου που δε θα θεωρητικολογεί αλλά θα κατανέμει επί του συγκεκριμένου τα επιμέρους και συνολικότερα

καθήκοντα.**Εργατική στροφή** και **παρέμβαση με ταξικό κριτήριο** σημαίνει ανάλυση των συγκεκριμένων κινήσεων και τάσεων του ελληνικού καπιταλισμού και συγκρότηση του αντίστοιχου αντίπαλου δέους από πλευράς μαζικού κινήματος. Όστε να χτυπήσουμε όχι ως εκεί που φτάνει το μπόι μας σήμερα, αλλά σηκώντας τον πήχη ακόμη ψηλότερα: εκεί που χτυπά η καρδιά της σύγχρονης εργατικής τάξης και εργατικής νεολαίας, εκεί όπου σαν ώριμο τέκνο της ανάγκης ο συλλογικός ανατρεπτικός αγώνας της νέας γενιάς μπορεί να ανθίσει.

Δήμος Σούρ., OB ONE Δυτικά

Θοδωρής Παναγ., OB ONE ΒΚΠ

Πάνος Μαϊσ., OB ONE Πειραιά

Πένη Γαλ, OB ONE Έρευνας